

Taler var om. Det erede Medlem berørte endvidere, hvad jeg har sagt for mange Aar siden. Der som man vilde gaa i Rette med, hvad det erede Medlem har sagt Aar ud og Aar ind, snart om Skove, snart om Statter og om mangfoldige andre Ting, saa skulde vi se, hvilket Sammensurium der vilde komme ud deraf, saa skulde vi se, om han kunde være tjent med, at man tog sig for saaledes at følge ham, men det vilde ganske vist ikke lønne Umagen. Naar det erede Medlem anførte, at jeg havde sagt, at vi vare 6, og at Mindretallet kun var 1, saa viser dette, at det erede Medlem slet ikke har fulgt med i, hvad jeg har sagt. Om de Punkter, hvor Mindretallets Opfattelse af hvad der er oplyst, er en anden end Flertallets, og hvor man ikke kan vente eller forlange, at det erede Thing selv skulde kunne gaa til Aktstykkerne og se efter, hvis Opfattelse der er den korrekteste, har jeg sagt, at det, hvor der ikke er Tale om Noget, der bevislig forholder sig saa eller saamær kun er Tale om et Skjøn over, hvad der maantages at have fundet Sted, maa have Formodningen for sig, at Flertallets Skjøn er det rette; et Skjøn af 6 maa dog forekomme alle fornuftige Mennesker at have mere Sandhedslykkelig for sig end et Skjøn af 1. Den erede sidste Taler kan i Øvrigt være ganske rolig og fuldt overbevist om, at det erede Mindretal i Udvalget er fuldstændig i Stand til at staa paa sine egne Ben og forsvare sin Mening, og man kommer meget let til netop at støffe dette erede Medlems Argumentation for en Sag, naar man vil støtte ham og hjælpe paa ham. Der skal en stor Dygtighed til for, at man skal kunne yde ham nogen virkelig Hjælp; man kan voligt overlade det erede Mindretal selv at hævde sine Anskuelser.

Frederiksen: Naar den erede Ordfører ikke er i Stand til at svare Andet, pleier han altid at angribe mig personlig; det har han gjort i forskellige andre Sager, og det har han ogsaa gjort i Dag. Jeg skal kun nedlægge en bestemt Indsigelse imod den erede Ordførers Referat af, hvad jeg har sagt, blandt Andet ogsaa, da denne Sag tidligere laa for. Jeg talte den Gang ikke et eneste Ord om Lovligheden og Rigtigheden af den Fremgangsmaade, man fulgte; jeg talte kun om, hvorvidt det var forsvaret, at udfætte Uerkjendelsen eller ikke, og i saa Henseende tror jeg netop, det er kommet fuldstændig frem for den, der vil dømmen upartisk, at dette har været fuldstændig uforvarligt, idet der ikke er oplyst Noget som helst, som bør kunne lede til en Forkastelse af Valget.

Hindenburg: Den Maade, hvorpaa den erede Ordfører stillede sig ligeoverfor Mindretallet, finder heller ikke jeg ganske korrekt. Imidlertid har han senere forklaret sig paa en Maade, som gjør hans Stilling mere forstaaelig. Han

har nemlig sagt, at, hvor det kom an paa et Skjøn, fandt han det naturligt, at Thinget hellere fulgte Flertallet, som bestod af 6 Medlemmer, end Mindretallet, som kun bestod af et enkelt Medlem. Deraf slutter jeg, at, hvor det ikke kommer an paa et Skjøn, men paa rene faktiske Omstændigheder, vil den erede Ordfører ikke gjøre noget Saadant gjældende. Nu viser imidlertid Betænkningen, at Mindretallet i Udvalget har fremsat bestemte Angivelser af, hvorledes det er gaaet til, og efter Akterne har angivet bestemte Feil, der ere begaaede, og ere begaaede af en Valglistefører i den Kandidats Favour, som faldt igjennem. Mindretallet har nemlig anført, at den paagjældende Valglistefører har tilladt en Vælgester Suffommelsen at afgive en Slump Stemme paa Antonson, uagtet Valglisteføveren selvsjælgelig ikke havde nogen Kundskab om, hvorledes det egentlig forholdt sig, og i ethvert Tilfælde maatte vide, at disse Stemmer bleve modtagne uden Sagtagelse af det, som Valgloven byder. Der er altsaa ikke Tale om et Skjøn, men om en Meddelelse, som Mindretallet gjør Thinget efter selve Aktstykkerne, og som enten ligefrem maa være stemmende med Sandheden eller være det Modsatte. Naar dette er saa, forekommer det mig klart, at den erede Ordførers Bemærkning om, at Thinget hellere maa følge de Ser, der danne Flertallet, end den Enkelte, der danner Mindretallet, ikke kan finde nogen Anvendelse paa den Del af Betænkningen, som angiver det rene Faktiske, som det er gaaet til. Uagtet jeg nemlig erhænder, at den erede Ordfører har Ret, naar han i Umindelighed siger i denne Sag, at man ikke i Diskussionen kan antages at indvømme en Ting, fordi man ikke ligefrem modsiges den, saa tror jeg dog, at denne Sætning maa finde en naturlig Undtagelse, naar det gjælder om at meddele Thinget Resultatet af Aktstykker, der have foreligget Udvalget. Der er overhovedet ingen Forhandling mulig her i Thinget, naar man ikke tør gaa ud fra, at hvad et Medlem af Udvalget meddeler Thinget som fremgaaende af Aktstykkerne, er, naar det ikke modsiges fra Flertallets Side, stemmende med Sandheden. Men gaaende ud fra denne Forudsætning, tror jeg, at det ved nærværende Betænkning er fuldstændig godtgjort, at der har fundet betydelige og grove Feil Sted ved denne Valghandling, men at de have fundet Sted for at favorisere den Kandidat, der faldt igjennem; det er for at staa ham Stemmer, at der er foretaget Handlinger, der grænde op til Begrebet Falsk, idet der er tilført Stemmer efter Suffommelsen, uden at man havde nogen som helst Sikkerhed af den Slags, som Valgloven kræver, og Mindretallet har vistnok fuldkommen Ret i at dette umuligt kan være en Grund til at kassere Valget i den modsatte Retning, til Fordel for den Kandidat, i hvis Favour disse Handlinger ere begaaede. Dernæst er det